

SỐ PHẬN THƯƠNG PHÉ BINH VNCH

(Trịnh Văn Dự trích dịch bài “Ba chục Năm kể từ ngày 30-4-1975” của ký giả Nhật, Ông Yoshigata Yushi)

[Ghi chú thêm: Ký giả này đến VN nhân dịp nhà nước cộng sản VN tổ chức mừng *Chiến Thắng 30-4*, vào tháng 4 năm 2005.]

“Hãy quên quá khứ, đoàn kết lại để xây dựng đất nước,” là câu nói thường được các nhà lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam nhắc lui nhắc tới kể từ khi quốc gia này áp dụng chính sách “đổi mới” vào năm 1986 dưới thời Ông Nguyễn Văn Linh. Ngày 30-4 vừa qua tại Việt Nam, các lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam cũng lặp lại câu này trong những buổi lễ tổ chức mừng *Chiến Thắng 30-4*. Lời kêu gọi này có gì sai, mà sao người dân Việt Nam không đáp ứng, phải để cho lãnh đạo hô hào suốt gần 19 năm trời?

Bất cứ chuyện gì được coi là đúng khi lý thuyết phải phù hợp với thực tế, lời kêu gọi phải đi đôi với việc làm, còn không thì tất cả đều vô nghĩa. Kêu gọi người ta hãy quên đi quá khứ thì chính mình cũng phải hoà đồng, cởi mở, đối xử công bằng với tất cả mọi người chứ không được kỳ thị. Ở đây tôi muốn nói để số phận chung của người thương binh miền Nam hiện nay vẫn còn bị chính quyền kỳ thị dù chiến tranh đã kết thúc đúng 30 năm. Họ đang là nạn nhân của một xã hội bị phá sản mọi thứ tại Việt Nam và đang cần, rất cần sự giúp đỡ của mọi người trong chúng ta.

Từ khi áp dụng chính sách “đổi mới,” chính quyền Hà Nội đã hé cửa cho một số hội đoàn thiện nguyện (NGO—*Non-Governmental Organizations*) nước ngoài vào Việt Nam làm công tác từ thiện, giúp đỡ những người đang ở trong hoàn cảnh khó khăn. Tôi đã được một người trong tổ chức NGO hướng dẫn đến trung tâm trị liệu phục hồi cho người tàn tật ở Cần Thơ, tại đây tôi được gặp ông Nguyễn Văn Công (73 tuổi, một thương phế binh VNCH) khắp khểnh bước đi bằng đôi nạng gỗ đã quá cũ mòn mà ông ta sử dụng từ năm 1973 đến bây giờ. Một người thương phế binh khác là ông Nguyễn Văn Hùng (53 tuổi) cụt cả hai chân, chẳng có phương tiện khác di chuyển, ngoại trừ hai bàn tay. Muốn đi phải dùng hai bàn tay chống để lết. Cả ông Công và ông Hùng chẳng được một cơ quan nào của nhà nước giúp đỡ phải tự kiếm sống bằng những công việc như đan thúng, đan giỏ... Người nhân viên NGO này cho biết lý do tại sao tổ chức NGO của ông ta lại quyết định chọn con đường giúp đỡ những người thương binh miền Nam.

Lý do Saigon là nơi đầu tiên họ được đặt chân đến để hợp tác cho chương trình *xoá đói giảm nghèo* mà chính quyền Hà Nội kêu gọi. Sau khi tham quan nhiều nơi miền Nam, phái đoàn của tổ chức NGO này ra Hà Nội để tiếp tục tham quan. Tại Hà Nội và nhiều nơi khác ở miền Bắc, họ cũng được gặp nhiều thương binh bộ đội miền Bắc: có người thì ngồi xe lăn, có người thì đi bằng chân giả hay chống nạng. Người thương binh đã mất đi một phần cơ thể của mình cho đất nước thì chính phủ ít ra phải lo cho họ có những thứ đó để giảm bớt trở ngại trong cuộc sống hàng ngày là chuyện đương nhiên. Nhìn những thương binh miền Bắc, chúng tôi không khỏi ngậm ngùi cho hoàn cảnh của những thương binh miền Nam mà chúng tôi đã gặp tại Saigon, hay những vùng lục tỉnh—là họ đã bị bỏ rơi một cách tàn nhẫn.

Đó là lý do chính để tổ chức NGO chúng tôi quyết định công việc giúp đỡ thương phế binh miền Nam. Người nhân viên này còn cho biết thêm là họ được chính quyền Hà Nội chấp thuận cho làm công việc giúp đỡ này, nhưng phải đặt dưới quyền quản lý của chính quyền địa phương. Chúng tôi đã đến nhiều quốc gia làm việc thiện nguyện, nhưng chẳng có một quốc gia nào đặt ra điều kiện kỳ quái như thế. Nhưng họ đành phải chấp nhận để mong sao giúp đỡ được người cần giúp đỡ. Nhóm NGO này còn kể cho tôi nghe rằng họ đã trao tặng các trung tâm trị liệu phục hồi cho người tàn tật nhiều xe lăn, chân giả, nạng gỗ và nhiều thứ khác. Vì thấy mức độ tàn tật quá nặng của ông Hùng cần đặc biệt phải giúp đỡ, nên tổ chức chúng tôi tặng riêng cho ông Hùng một chiếc xe lăn. Tặng xong, họ yên chí là từ đây ông Hùng không còn quá nhọc nhằn như trước mỗi khi muốn di chuyển vì đã có phương tiện. Tháng sau họ trở lại gặp ông Hùng thì vẫn thấy ông ta lết đi bằng hai tay. Hỏi xe lăn đâu thì ông Hùng trả lời rằng đã bị nhà cầm quyền địa phương tịch thu, vì cơ quan cho xe không qua trung gian chính phủ, bắt phải đóng tiền phạt mới được nhận xe. Mà ông Hùng lấy đâu ra tiền để đóng phạt? Cuối cùng họ lại phải bỏ tiền túi đóng phạt để nhận xe lăn cho ông Hùng!

Nghe xong câu chuyện về ông Hùng nói trên, tôi không thể hiểu nổi một chính quyền cứ ra rả nói về “quên đi quá khứ” mà lại có những hành động vô nhân đạo đối với những người đã thua cuộc cách nay 30 năm. Rõ ràng là về mặt ý thức, chiến tranh Việt Nam chưa chấm dứt. Bởi vì nếu bảo rằng đây là hành động sai phạm

có tính cách cá biệt của những quan chức chính quyền địa phương thì cũng đáng buồn cho Việt Nam vì tại đất nước này ngay đến người tàn tật, bần khốn tận cùng cũng không tránh khỏi nạn bóc lột. Tôi rất chia sẻ vì sao sau 30 năm, người Việt Nam vẫn tiếp tục đấu tranh cho sự tự do, dân chủ và nhân quyền được tôn trọng tại Việt Nam.●